

Sygn. akt IX U 445/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Konieczna
Protokolant:	Iwona Porwoł

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r. w Rybniku

sprawy z odwołania J. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 21 stycznia 2016 r. Znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż zobowiązuje organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego zgodnie z art. 110a Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy uwzględnieniu, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia przed zastosowaniem jego ograniczenia wynosi 259.24 %,
- zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sędzia

Sygn. akt. IX U 445/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 stycznia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu J. P. (P.) ponownego ustalenia wysokości emerytury podnosząc w uzasadnieniu brak podstaw do ponownego ustalenia wysokości świadczenia w trybie art. 110 a ustawy emerytalnej, gdy wskaźnik wysokości postawy wymiaru świadczenia dla celów tegoż przeliczenia, ustalony w najkorzystniejszy sposób nie jest wyższy niż 250 %.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji sprecyzowanym na rozprawie przed Sądem domagał się jej zmiany przez ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń z tytułu zatrudnienia w okresie lat 1972 – 1979, po ich uprzednim ustaleniu przed Sądem z uwagi na brak dokumentację płacowej w drodze opinii biegłego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił co następuje.

Ubezpieczony uprawniony jest do emerytury górniczej od dnia 1 października 1997r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia został ustalony z okresu lat 1982 - 1989 na 312.51% i ograniczony do 250%.

Ubezpieczony uzyskał prawo do emerytury górniczej z tytułu pracy stałej w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią świadczonej przez 25 lat, prawo do emerytury górniczej bez względu na wiek.

W dniu 3 grudnia 2015r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury w trybie art. 110 a ustawy emerytalnej przedkładając zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z lat 1980 – 1998 wystawione przez (...) S.A. Oddział KWK (...) i pismo informujące o braku możliwości wystawienia takiego zaświadczenia za lata 1972 – 1979 wobec braku dokumentacji płacowej.

Organ rentowy w rozpoznaniu tego wniosku wydał zaskarżoną decyzję ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia na 248.73%, z uwzględnieniem minimalnych wynagrodzeń w okresach w których nie przedłożono dowodów zarobkowych.

Dowód: dokumentacja akt organu rentowego.

Ubezpieczony w okresie od dnia 14 lipca 1972r. do dnia 31 grudnia 1979r. i dalej pracował jako robotnik niewykwalifikowany pod ziemią, młodszy górnik pod ziemią, górnik pod ziemią w (...) Spółce (...) w J..

Ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w systemie zmianowym, w 1 niedzielę, miał uprawnienia do wynagrodzenia wynikającego z dokumentacji akt osobowych ubezpieczonego, jego składników, dodatków, powszechnie przysługujących na stanowiskach zajmowanych przez ubezpieczonego, zgodnie z uregulowaniami płacowymi obowiązującymi w tym zakładzie, w tym do deputatu węglowego od dnia 8 czerwca 1978r.

Dowód: dokumentacja akt ZUS, akt osobowych ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego k. 18 – 19 akt, protokół elektroniczny k. 20 akt.

Najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego wynosi 260.71%, ustalony w odniesieniu do wynagrodzeń z lat 1973, 1975, 1980 – 1997, wyliczony przy ustalonej sumie wskaźników za te lata na 5.214,26 % : 20, przy ustalonych wynagrodzeniach i wskaźnikach za lata sporne :

1972: 17.360,77 zł i 57.66%,

1973: 50.247,10 zł i 149.65%,

1974: 52.075 zł i 136.25%,

1975: 75.012,80 zł i 159.75%,

1976: 64.594,70 zł i 125.74%,

1977: 66.352,41 zł i 120.31%.

Wynagrodzenie ubezpieczonego wynosiło w roku 1978: 76.340,04 zł, a wskaźnik 130.18%. Wynagrodzenie to było kolejnym najkorzystniejszym wynagrodzeniem po wynagrodzeniach przyjętych dla celów wyliczenia wskaźnika jw.

Dowód : opinia biegłego sądowego do spraw rent wyrównawczych mgr Z. G. k. 32 – 51 akt.

Najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego wyliczony z uwzględnieniem wynagrodzeń z lat jak w opinii biegłego sądowego i wskaźników z tych lat, z wyłączeniem wynagrodzenia i wskaźnika z roku 1975 i z przyjęciem w to miejsce wynagrodzenia i wskaźnika z roku 1978, w obu przypadkach wynagrodzenia i wskaźnika wskazanego powyżej, wynosi 259.24%, według wyliczenia:

suma wskaźników przyjętych przez biegłego sądowego z 20 lat jw. : 5.214,26%

- wskaźnik za rok 1975 - 159.75%

5.054.51%

+ wskaźnik za rok 1978 + 130.18%

5.184,69: 20 = 259.24%

Powyższe ustalił Sąd jako okoliczności bezsporne pomiędzy stronami, za wyjątkiem, wobec zastrzeżeń organu rentowego do opinii biegłego sądowego, w części dotyczącej:

- przyjęcia premii w wysokości 20 i 40 %, gdy brak jest dokumentacji potwierdzającej jej otrzymanie i wysokość,
- przyjęcia uśrednionego dodatku szkodliwego, gdy brak jest jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego w jakich konkretnie warunkach pracował ubezpieczony,
- doliczenia do miesięcy, gdzie przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę naliczenia zasiłku chorobowego, karty górnika, gdy do grudnia 1975r. karta górnika wliczana była do zarobku stanowiącego podstawę wymiaru składek i została ona uwzględniona przy ustaleniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, co jest niedopuszczalne, bo prowadzi do podwójnego a nawet potrójnego od października 1974r. wliczenia karty górnika w miesiącach, które stanowiły podstawę do obliczenia zasiłku chorobowego. Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył co następuje.

Sąd dał wiarę zeznaniom ubezpieczonego w zakresie dotyczącym pracy świadczonej w spornym okresie i wynagrodzenia z jej tytułu, gdy zeznania te korelują z dokumentacją akt osobowych ubezpieczonego i dokumentacją przedłożoną w organie rentowym dla celów ustalenia prawa do świadczenia. Inaczej, dał wiarę zeznaniom ubezpieczonego, gdy zeznania ubezpieczonego korelują z dokumentacją jw. wiarygodną, bo nie kwestionowaną przez organ rentowy.

Sąd uznał, iż opinia powołanego biegłego sądowego jako jednoznaczna w swej treści, logicznie i przekonująco uzasadniona, wydana niewątpliwie w oparciu o specjalistyczną wiedzę, przy braku stwierdzenia błędów matematycznych i z tych wszystkich przyczyn wiarygodna może stanowić zasadniczo podstawę do ustalenia wynagrodzenia ubezpieczonego za sporne lata, (przyjęte ostatecznie do wyliczeń) i wskaźników podstawy wymiaru świadczenia z wyłączeniem roku 1975 z uwagi na uwzględnienie zarzutów organu rentowego co do wyliczeń wynagrodzenia za ten rok i przyjęciem w miejsce tego roku kolejnego roku najkorzystniejszego, wynikającego z wyliczeń opinii, a to roku 1978.

Takie kolejno wyłączenie i przyjęcie pozwala na ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego na 259.24% według wyliczenia przedstawionego powyżej.

Takie wyłączenie jest uznaniem zarzutów organu rentowego do opinii biegłego sądowego w tej części.

Sąd nie podzielił zarzutów organu rentowego w pozostałej części, tj. dotyczących premii, dodatku szkodliwego, gdy przebieg pracy ubezpieczonego w okresach kwestionowanych wykazanych powołaną dokumentacją, wiarygodne zeznania ubezpieczonego, co do pracy i wynagrodzenia z jej tytułu w spornym okresie, wynagrodzenie wykazane w okresie po spornym w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu pozwala w pełni na przyjęcie uzyskiwania przez ubezpieczonego kwestionowanych przez organ rentowy przyjętych dla celów wyliczeń opinii składników wynagrodzenia jw., dodatkowo w świetle okoliczności podstaw faktycznych prawa do emerytury górniczej ubezpieczonego – przepracowania pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy 25 lat.

Zgodnie z art. 110 a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (jt. Dz. U. z 2015r. poz. 748) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250 %.

W sprawie w świetle ustaleń jw. nie ulega wątpliwości, iż istnieje możliwość wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego na 259.24%, czyli w wysokości wyższej niż 250 %, przy założeniach wskazanych powyżej, z uwzględnieniem podstawy wymiaru składek przypadających w części po przyznaniu świadczenia.

W takiej sytuacji istnieją podstawy do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego w trybie powołanego powyżej uregulowania art. 110 a ust. 1 ustawy emerytalnej.

Zajmując takie stanowisko Sąd w pkt. 1 wyroku z mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję jak w wyroku, a w pkt. 2 wyroku z mocy § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z dnia 5.11.2015r. poz. 1800)orzekł o zwrocie kosztów zastępstwa adwokackiego na rzecz ubezpieczonego przez organ rentowy.

Sędzia: